

Sygn. akt I C 809/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 grudnia 2013r.

Sąd Okręgowy w Lublinie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący : S.S.O. Grażyna Lipianin

Protokolant : **sekr. sądowy Marzena Bielaszewska**

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2013r. na rozprawie

sprawy z powództwa

Z. B.

przeciwko

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł.

o zadośćuczynienie i ustalenie

I. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. na rzecz powódki Z. B. tytułem zadośćuczynienia kwotę 89.200 zł (osiemdziesiąt dziewięć tysięcy dwieście złotych) z odsetkami ustawowymi od dnia 29 września 2011r. do dnia zapłaty;

II. ustala odpowiedzialność pozwanego za następstwa wypadku z dnia 17 marca 2011r., mogące się ujawnić w przyszłości u powódki;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 4.617 zł (cztery tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Lublinie kwotę 5.117,75 zł (pięć tysięcy sto siedemnaście złotych siedemdziesiąt pięć groszy) z tytułu nieuiszczonych kosztów sądowych;

V. odstępuje od obciążania powódki częścią nieuiszczonej opłaty od pozwu.

Sygn. akt I C 809/11

UZASADNIENIE

W pozwie z 29 września 2011r. Z. B. wносиła o zasądzenie od (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. kwoty 82.200zł zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od złożenia pozwu do dnia zapłaty, renty z tytułu niezdolności do pracy w kwocie 2.000zł poczynając od 18 marca 2011r. i kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (pozew k.2-13).

W odpowiedzi na pozew (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego (odpowiedź na pozew k. 149-153). Pozwana nie kwestionowała swej odpowiedzialności co do zasady, ale zakwestionowała zasadność dochodzonych kwot.

W piśmie z 16 lutego 2012r. pełnomocnik powódki cofnął żądanie zasądzenia na rzecz powódki renty z tytułu niezdolności do pracy i zrzekł się roszczenia w tej części (pismo k. 173).

11 maja 2012r. pełnomocnik powódki wystąpił dodatkowo z żądaniem ustalenia, iż pozwany będzie odpowiedzialny za szkody jakie w przyszłości mogą powstać u powódki na skutek doznanych uszkodzeń ciała (pismo k. 263-269).

Na rozprawie 15 maja 2012r. Sąd umorzył postępowanie w części dotyczącej żądania renty (postanowienie k. 307).

Pełnomocnik powódki popierał powództwo, pełnomocnik pozwanego wnosił o oddalenie powództwa.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka 17 marca 2011r. została potrącona na przejściu dla pieszych przez samochód osobowy. Doznała wieloodłamowego śródstawowego złamania kłykcia bocznego prawej kości piszczelowej, stłuczenia lewego kolana i lewej goleni, zranienia skóry okolicy prawego wyrostka łokciowego. Po wypadku została przewieziona karetką pogotowia do szpitala w L.. Tam od 17 marca do 4 kwietnia 2011r. przebywała w oddziale chirurgii urazowo-ortopedycznej. Początkowo stosowano wyciąg bezpośredni prawej kończyny dolnej. Następnie zastosowano leczenie operacyjne. Zabieg polegał na repozycji i stabilizacji złamania kłykcia bocznego prawej piszczeli płytą i śrubami. W okresie pooperacyjnym stosowano unieruchomienie gipsowe prawej kończyny dolnej w tutorze, a następnie w łusce gipsowej i ortezie stabilizującej. Powódka wypisana została do domu z unieruchomieniem gipsowym prawej kończyny dolnej, zakazem obciążania kończyny, zaleceniem chodzenia przy pomocy lasek łokciowych, elewacji operowanej kończyny, leczenia farmakologicznego oraz kontroli ortopedycznej za miesiąc (historia choroby k. 46, karta informacyjna leczenia szpitalnego k. 258-258v, karta informacyjna k. 48, indywidualna karta postępowania pooperacyjnego k. 52).

Z powodu drętwienia prawej stopy, obrzęku i nasilenia dolegliwości bólowych prawej kończyny dolnej została zaopatrzona w izbie przyjęć szpitala w L. 11 kwietnia 2011r. Przecięto opatrunek gipsowy uzyskując poprawę ukrwienia kończyny. Zalecono okłady z kwasu borowego oraz kontrolę w poradni ortopedycznej po 2 tygodniach (karta informacyjna k. 69).

W dniach 26 – 29 kwietnia 2011r. była ponownie hospitalizowana w oddziale chirurgii urazowo-ortopedycznej szpitala w L. z rozpoznaniem przykurczu stawu kolanowego prawego, złamania kłykcia bocznego kości piszczelowej prawej. Zastosowano leczenie nieoperacyjne- fizykoterapię i kinezyterapię, profilaktykę przeciwzakrzepową. Została wypisana do domu w stanie ogólnym dobrym z zaleceniem kontynuacji fizykoterapii i kinezyterapii, elewacji prawej kończyny dolnej, leczenia farmakologicznego oraz kontroli w poradni ortopedycznej w dniu 9 maja 2011r. (karta informacyjna leczenia szpitalnego k. 57-57v).

Ponownie był hospitalizowana w dniach od 9 do 13 maja 2011r. z rozpoznaniem przykurczu prawego stawu kolanowego. Stosowano fizykoterapię i kinezyterapię. Wypisana została do domu z zaleceniem chodzenia przy pomocy lasek łokciowych, częściowego obciążania prawej kończyny dolnej oraz utrzymania stabilizatora (skierowanie do szpitala k. 60, karta informacyjna leczenia szpitalnego k. 56, dokumentacja k. 210).

Dalsze leczenie prowadzone było w warunkach ambulatoryjnych. W dniach 18-29 lipca 2011r. odbyła leczenie rehabilitacyjne w Ośrodku Rehabilitacji i Fizykoterapii w L.(zaświadczenie lekarskie k. 76). 2 sierpnia 2011r. ponownie została skierowana na leczenie rehabilitacyjne prawej kończyny dolnej. 5 września 2011r. zalecono dalsze leczenie rehabilitacyjne. Zgięcie kolana było wówczas możliwe do 95% (dokumentacja medyczna k. 198).

W marcu 2012r. powódka przewróciła się uderzając prawym kolaniem. Zalecono ograniczenie chodzenia i okłady na obrzęk (dokumentacja medyczna k. 276).

Powódce po wypadku w utrzymaniu higieny, porządku, gotowaniu pomagały zaprzyjaźnione osoby. Syn powódki miał wówczas 18,5 roku, również pomagał (zeznania świadków Z. M. k. 304v-305, M. W. k. 305v, K. G. k. 305v-306 i powódki k. 166v-168).

W wyniku zastosowanego leczenia uzyskano wygojone złamanie śródstawowe kłykcia bocznego prawej kości piszczelowej, z poprawnym ustawieniem odłamów. Zmiany uzasadniają przyjęcie 14 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu powódki w następstwie wypadku (rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 18 grudnia 2002r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania /j.t. Dz.U. 2013.954/).

Słuczenie lewego kolana i lewej goleni uległy prawidłowemu wygojeniu i nie dają podstaw do ustalenia uszczerbku na zdrowiu powódki.

Wypadek niewątpliwie spowodował cierpienia fizyczne powódki. Miały średnie nasilenie w okresie pierwszych 5 tygodni po urazie. Były związane z unieruchomieniem prawej kończyny dolnej na wyciągu i w opatrunku gipsowym, zastosowanym leczeniem operacyjnym, zakazem obciążania operowanej kończyny oraz dolegliwościami bólowymi o największym nasileniu w początkowym okresie. Przez kolejne 2 miesiące cierpienia powódki miały mniejsze nasilenie. Konieczne było dalsze unieruchomienie prawej kończyny dolnej w ortezie. Powódka rozpoczęła chodzenie przy pomocy lasek łokciowych z częściowym obciążeniem prawej kończyny dolnej, wdrożono leczenie rehabilitacyjne. Kolejne 3-4 miesiące to okres dalszego zmniejszania się cierpienia powódki. Poprawiała się wydolność funkcjonowania prawej kończyny dolnej. Obecnie cierpienia fizyczne mają niewielkie nasilenie. Stwierdzone wychudzenie mięśni prawej kończyny dolnej, ograniczenie zginania prawego kolana i zmniejszenie stabilności prawego kolana ograniczają sprawność prawej kończyny dolnej (opinia biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii M. G.k. 339-345).

W okresie 7 miesięcy od wypadku powódka była niezdolna do jakiegokolwiek zatrudnienia. Wymagała okresowej pomocy drugiej osoby w codziennym funkcjonowaniu. W okresie kolejnych miesięcy była niezdolna do wykonywania prac fizycznych, zatrudnienia związanego z długotrwałym chodzeniem, długotrwałą pozycją stojącą, noszeniem ciężarów, zwiększoną aktywnością fizyczną.

Aktualny stan funkcjonalny prawej kończyny dolnej czyni powódkę niezdolną do wykonywania zatrudnienia związanego z długotrwałym chodzeniem, pozycją przysiadu, przykłąku. W następstwie wypadku z 17 marca 2011r. u powódki nie występuje niezdolność do pracy. Stan funkcjonalny kończyny dolnej nie sprowadza znaczących ograniczeń w pracy zgodnej z kwalifikacjami zawodowymi powódki. Nie stwierdza się niezdolności do samodzielnej egzystencji i ograniczeń w wykonywaniu podstawowych czynności związanych z prowadzeniem domu.

Zasadnicze leczenie powódki zostało zakończone. Konieczne jest usunięcie materiału stabilizującego z prawej goleni, co spowoduje do 2 tygodni nasilonych cierpienia. Ze względu na wychudzenie mięśni prawej kończyny dolnej, zmniejszenie stabilności i ograniczenie zginania prawego kolana wskazane jest okresowe leczenie rehabilitacyjne. Może skutkować ono poprawą ruchomości prawego kolana i zwiększeniem sprawności prawej kończyny dolnej. W okresie nasilenia dolegliwości bólowych prawego kolana powódka może wymagać okresowego leczenia farmakologicznego (opinia biegłego k. 345).

Rokowania na przyszłość są niepewne. Uszkodzenie prawej kończyny dolnej było śródstawowe. Wiąże się to ze znacznym ryzykiem rozwoju pourazowych zmian zwyrodnieniowych stawu. Zmiany tego typu mają postępujący charakter. Powodują pogorszenie wydolności funkcjonalnej kończyny (opinia biegłego k. 345).

Powódka z zawodu jest fryzjerką. Prowadziła działalność gospodarczą: fryzjerstwo damskie w lokalu Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w L.. Już przed wypadkiem otrzymywała rentę z ZUS z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Pracowała w prowadzonym przez siebie zakładzie fryzjerskim w godzinach od 9.00 do 17.00. Planowała wyjazd do Niemiec do pracy, gdy syn skończy szkołę. Umowa najmu pomieszczenia na działalność gospodarczą powódki rozwiązana została z dniem 29 lutego 2012r. (zeznanie świadka M. W. k. 305v, zeznania powódki

k. 167v-168, dyplom mistrzowski k. 99, zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej k. 100, umowa k.102, umowa najmu k. 129-130, porozumienie k. 131, pismo k. 294).

Orzeczeniem Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o niepełnosprawności w L.z dnia 28 września 2011r. uznano lekki stopień niepełnosprawności od 12 sierpnia 2011r. do 30 września 2012r. Ustalono, że niepełnosprawność istnieje od 17 marca 2011r. (orzeczenie k. 288 i 289).

Orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z 7 października 2011r. stwierdzono u powódki całkowitą niezdolność do pracy w dniach od 17 marca 2011r. do 31 października 2012r. (orzeczenie k. 164).

Powódka pozostaje pod kontrolą ortopedy. Pozostaje do usunięcia z prawej nogi materiał stabilizujący. Powódka nadal zgłasza dolegliwości bólowe (dokumentacja medyczna k. 276v-281).

Od kilkunastu lat powódka jest leczona z powodu dolegliwości bólowych kręgosłupa szyjnego, piersiowego i lędźwiowo-krzyżowego w przebiegu zmian zwyrodnieniowych i dyskopatycznych. Miała urazy odcinka szyjnego i lędźwiowego kręgosłupa. Rozpoznano przebyte złamanie kompresyjne trzonu kręgu Th12, osteoporozę, okołostawowe zapalenie prawego barku, niedokrwienie kończyn dolnych, niewydolność bólową kręgosłupa i chodu. Była kilkakrotnie hospitalizowana już przed wypadkiem. Lekarz Orzecznik ZUS 28 września 2010r. uznał powódkę za częściowo niezdolną do pracy do 30 września 2011r. (historia choroby k. 45, orzeczenie lekarza orzecznika ZUS k. 72, dokumentacja medyczna k. 196-203v, k. 219 i 236, karty informacyjne k. 220- 223, 229 i 235, zeznania powódki k. 166v-167 i k. 421v-422).

Badanie przeprowadzone przez biegłego potwierdziło wychudzenie prawego uda 1 cm i prawej nogi 1,5cm, prawe kolano ze zgięciem ograniczonym o 20 stopni, nieznaczną koślawością oraz niestabilnością przednio-przyśrodkową. Pozostaje pogrubienie obrysów okolicy przednio-bocznej prawej piszczeli (materiał stabilizujący) oraz blizna po stronie przednio-bocznej prawej nogi w kształcie odwróconej litery L o długości około 12 cm. Po stronie przyśrodkowej lewej nogi widoczna blizna o średnicy około 1 cm. Stopy pozostają bez obrzęku z prawidłową ruchomością. Powódka chodzi bez pomocy lasek, z utykaniem na prawą kończynę dolną (opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii M. G.k. 342).

Powódka ma 51 lat. Z powodu blizny pod prawym kolaniem od wypadku unika noszenia spódnic. Po wypadku nie nosi również butów na obcasie (zeznania świadków Z. M. k. 304v-305, K. G. k. 305v-306 i powódki k. 167v).

Zgodnie z opinią biegłego z zakresu neurochirurgii długotrwale zaburzenia statyki związane z przebyłym złamaniem prawej kończyny dolnej mogły w istotny sposób nasilić objawy bólowe (korzeniowe) z odcinka L-S kręgosłupa. Powódka po wypadku nie wymagała leczenia neurochirurgicznego. Trwały uszczerbek na zdrowiu powódki związany z nasileniem zespołu bólowego kręgosłupa lędźwiowego jako następstwo długotrwałych zaburzeń chodzenia wynosi 5% (opinia biegłego specjalisty neurochirurga i neurotraumatologia J. O. k. 312-113).

Od 1999r. powódka korzystała z porad psychiatry (dokumentacja medyczna k. 283-284 i 363-365). W następstwie wypadku powstały zaburzenia lękowo-depresyjnych o charakterze adaptacyjnym, które nałożyły się na istniejące już wcześniej zaburzenia psychiczne. W związku z wypadkiem zaburzenia psychiczne stały się bardziej intensywne. Dodatkowo pojawiły się lęki komunikacyjne, które ograniczają swobodne poruszanie się przez powódkę. Nie doszło do trwałego uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem , a jedynie do długotrwałego uszczerbku 5% (opinia biegłego z zakresu psychiatrii A. H. k. 368-370 i 403).

Intensywność cierpień psychicznych po wypadku była znaczna i wiązała się głównie z cierpieniami fizycznymi. Niemożność wykonywania pracy zawodowej nie wywołała dodatkowych zaburzeń depresyjnych czy lękowych. Powódka nie utraciła zdolności do komunikowania się ze znajomymi. Negatywne konsekwencje wypadku wynikają głównie z ograniczeń fizycznych i wtórnie wpływają na stan psychiczny powódki. Dalsze funkcjonowanie psychiczne powódki rokuje dobrze. Wskazana jest terapia psychologiczna, ale z uwagi na istniejące przed wypadkiem zaburzenia lękowo-depresyjne (opinia biegłego specjalisty z zakresu psychiatrii A. H. k. 368-370).

Sprawca wypadku A. D. naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki H. nr rej. (...) na prostym odcinku drogi nie zachowała szczególnej ostrożności, w wyniku czego potrafiła przechodzącą przez oznakowane przejście dla pieszych Z. B.. Postępowanie w sprawie II K 328/11 o czyn z art. 177§ 1 kk zostało wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubartowie warunkowo umorzone. Na rzecz oskarżycielki posiłkowej Z. B. zasądzono zwrot kosztów procesu. Wyrok uprawomocnił się 30 czerwca 2011r. (wyrok k. 44).

Pismem z dnia 18 kwietnia 2011r., doręczonym 24 kwietnia 2011r., powódka zgłosiła szkodę do pozwanego. Wystąpiła o zapłatę 100.000zł tytułem zadośćuczynienia i zwrot kosztów zakupu sprzętu do rehabilitacji (pismo k. 80, potwierdzenie doręczenia w aktach szkody). Pismem z 18 lipca 2011r., doręczonym 22 lipca 2011r., wystąpiła o przyznanie renty w kwocie 3.050zł począwszy od 18 marca 2011r., zwrot kosztów leczenia w kwocie 445,43zł i kosztów czynszu i podatku od nieruchomości w kwocie 1.009,33zł (pismo k.86, potwierdzenie doręczenia k. 85). 22 sierpnia 2011r. powódka wystąpiła dodatkowo o zwrot kwoty 300zł tytułem odszkodowania. Pozwany w sierpniu 2011r. wypłacił powódce 8.500zł zadośćuczynienia i koszty leczenia w kwocie 624,88zł. We wrześniu 2011r. dopłacił tytułem zadośćuczynienia kwotę 2.300zł, koszty leczenia 300zł i koszty opieki 5.760zł. Łącznie tytułem zadośćuczynienia powódka otrzymała kwotę 10.800zł (decyzje wypłaty k. 95 i 96).

Stan faktyczny został ustalony w oparciu o powołane wyżej dowody.

Dowody w postaci dokumentacji medycznej powódki nie budziły zastrzeżeń i nie były kwestionowane przez strony. Podobnie dokumenty znajdujące się w aktach szkody.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków oraz powódki.

Sąd podzielił wywołane w sprawie opinie biegłych sądowych. Wydane zostały one przez osoby posiadające wiedzę specjalistyczną w swoich dziedzinach, kwalifikacje i doświadczenie. Opinie biegłych są rzetelne, obiektywne i zawierają wyczerpujące odpowiedzi na postawione pytania. Stanowią podstawę ustaleń faktycznych odnośnie obrażeń, jakich doznała powódka w następstwie wypadku, doznanego uszczerbku na zdrowiu, konieczności leczenia i rokowań na przyszłość.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo o zapłatę zadośćuczynienia i ustalenie odpowiedzialności na przyszłość jest zasadne.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1 i § 2 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa wyżej, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (art. 822 § 4 kc).

W świetle art. 35 i art. 36 ust. 1 zd.1 ustawy z 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (j.t. Dz.U. 2013.392) ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Ubezpieczyciel uznał swoją odpowiedzialność co do zasady, ale twierdził, że zaspokoił roszczenia powódki.

Odnośnie żądania zasądzenia zadośćuczynienia w ocenie Sądu jest ono zasadne.

Zgodnie z treścią art. 445 kc w zw. z art. 444 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Celem zadośćuczynienia jest złagodzenie doznanej krzywdy ujmowanej jako cierpienia fizyczne i psychiczne.

Ustalenie wysokości zadośćuczynienia przewidzianego w art. 445 § 1 kc wymaga uwzględnienia wszystkich okoliczności istotnych dla określenia rozmiaru doznanej krzywdy, takich jak: wiek poszkodowanego, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, nieodwracalność następstw uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (kalectwo, oszpeccenie), rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiową oraz inne czynniki podobnej natury. Zadośćuczynienie winno mieć charakter całościowy i należy określać je każdorazowo w kontekście materiału dowodowego sprawy.

Ograniczenie możliwości samorealizacji oraz czerpania przyjemności z życia wywołuje niewątpliwie silniejsze cierpienia psychiczne u człowieka młodego, niż u człowieka w wieku dojrzałym. Głębsze będzie poczucie krzywdy u człowieka, który doznał kalectwa będąc w pełni sił, niż u człowieka dotkniętego ograniczeniami związanymi z wcześniejszą niepełnosprawnością (por. wyrok SN z 22 czerwca 2005r., sygn. akt III CK 392/04, LEX nr 177203).

Ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd miał na uwadze, iż zadośćuczynienie musi mieć charakter kompensacyjny, a więc powinno przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość, nie będącą jednakże wartością nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy. Z tego wynika, że "wartość odpowiednia" to wartość utrzymana w granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej (por. wyrok SN z 4 lutego 2008r., sygn. akt III KK 349/07, LEX nr 39507). Nadto wartość ta winna przynosić poszkodowanemu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia (por. wyrok SN z 14 lutego 2008r., sygn. akt II CSK 536/07, LEX nr 461725).

Zdaniem Sądu wypłacona przez pozwanego kwota 10.800zł tytułem zadośćuczynienia nie stanowi odpowiedniej sumy za doznaną przez powódkę krzywdę. Taką odpowiednią sumę za doznane cierpienia psychiczne i fizyczne stanowiłaby kwota 100.000zł. Zatem po uwzględnieniu kwoty wypłaconej pozostaje aktualne żądanie kwoty 89.200zł.

W świetle art. 481 § 1 i § 2 zd. 1 kc, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Stosownie do treści art. 817 kc ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Gdy wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Szkoda zgłoszona została w kwietniu 2011r., a zatem do września 2011r. był wystarczający czas dla ubezpieczyciela, by przeprowadzić czynności i w dacie wniesienia pozwu pozwany pozostawał w zwłoce.

Sąd ustalił odpowiedzialność pozwanego za mogące wystąpić w przyszłości następstwa wypadku na zasadzie art. 189 kpc, z uwagi na stan zdrowia powódki. Konieczność usunięcia materiału stabilizującego, co może się wiązać z komplikacjami oraz zagrożenie zmianami zwyrodnieniowymi w przyszłości uzasadniają żądanie.

Mając na uwadze wynik procesu Sąd zasądził na rzecz powódki koszty procesu na podstawie art. 98 kpc i § 6 pkt 6) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013r. poz. 461). Na koszty te składają się uiszczona przez powódkę opłata od pozwu 1.000zł, wynagrodzenie pełnomocnika procesowego 3.600zł i 17zł opłaty od pełnomocnictwa.

Na podstawie art. 113 ust. ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (j.t. Dz.U.2010 Nr 90, poz. 594 ze zm.) obciążył pozwanego nieuiszczonymi kosztami sądowymi należnymi od zasądzonego roszczenia:

opłata pozwu 3.460zł (4.460zł od kwoty zadośćuczynienia – uiszczone przez powódkę 1.000zł) i wydatki na wynagrodzenia biegłych sądowych.

Z tych względów na podstawie powołanych przepisów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.